

LẦN ĐẦU... VỚI NGƯỜI TÌNH THỨ BA!

(Tự Truyện 35).

Trước quyết định dứt áo ra đi của TNH, tôi chợt thấy như đang lâm vào cảnh cùng túng cô đơn thật sự. Không kể mọi thứ phải lo toan trong đời sống cho mẹ già, Âu Cơ và cả tôi nữa, điều đầu tiên nghĩ đến trong ý thức vươn dậy là tờ Văn Uyển, đứa con tinh thần TNH đã cuu mang từ khi còn trẻ và trong 6 năm qua có tôi cùng góp sức. TNH đang bỏ rơi nó. Nhưng tôi không có quyền làm theo những gì TNH hành xử. Bởi "khác" TNH (có lẽ), tôi nghĩ rằng *Văn Uyển còn là của chung mọi văn hữu cộng tác, của luôn độc giả xa gần đã từng yêu mến nó trong 6 năm qua.*

Vậy là với một ý chí kiên cường, tôi quyết định bằng mọi giá cho Văn Uyển tiếp tục chào đời giai đoạn thứ ba.

Trình bày cho TNH hay điều này thì hình như TNH có vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ lãnh đạm đáp:

"Em muốn làm gì tùy ý."

Sự dửng dưng trong đôi mắt TNH khi nói câu trên quả có làm đau đốn trái tim nhạy cảm này, nhưng tôi gác qua một bên mọi tình cảm vật vãnh, bắt tay ngay vào việc.

Thứ nhất, gọi qua Virginia cho Trần Công Lĩnh, tôi hỏi:

"Nếu không có TNH, liệu Lĩnh vẫn viết bài cho Văn Uyển như trước?"

Trần Công Lĩnh đáp không do dự:

"Có chứ! Bao giờ chị còn cần ngòi bút em, bấy giờ em vẫn còn gửi bài cho Văn Uyển."

Thứ hai, cũng câu hỏi này, tôi đưa ra với những tay viết tạm gọi là "nông cốt" trong tờ Văn Uyển dạo trước. Đồng thời điện thoại mời những anh em chưa bao giờ hợp tác, nay cùng góp sức. Tám năm làm vợ TNH, tôi không hề mấy may chú ý vào việc điều hành cụ thể một tờ báo. Tôi chỉ là nhà văn không hơn không kém. Bây giờ, "*một mình lâm trận làm báo*", mới thông cảm sâu xa đủ mọi thứ khó khăn trên mặt này trong 8 năm với tờ Văn Uyển mà TNH đã trải qua.

Tuy nhiên, phải nói thật một điều, dẫu kêu gọi anh em (có người gần như phải "*uốn ba tác lười Tô Tần để năn nỉ!*"), thì tôi chỉ tin trên hết là vào khả năng và đam mê làm việc của mình.

Gần cuối tháng 2/1996, tôi quyết định bỏ số 17 (*mùa Đông 1995*, con số của cái năm bắt đầu mọi xui xẻo tan vỡ!) để thực hiện ngay số 18, *mùa Xuân 1996*. Nhưng có lẽ vì thời gian quá ngắn không đủ chuẩn bị bài vở, hay vì những lý do riêng (!?) mà các anh em thường xuyên có bài trên Văn Uyển (như Thạch Các, Văn Thanh, Lê Duy Linh, Đăng Sơn ..v.v..) không hẹn mà cùng một lượt "lơ", không trả lời gì trên phần bài vở của họ.

Tôi vốn biết, ở đời, con người thường thích "phù thịnh" chứ chẳng ai màng "phù suy" nên không mấy buồn theo điều ấy. Thời vận tôi đang đến hồi suy nên kéo theo cái suy trên đủ mọi phía. Ngay Nguyễn My, cô em gái ruột ở Paris, chuyên viết loại văn học Âu Châu hiện đại cho Văn Uyên từ trước, khi gửi qua cái *computer disk* những bài về văn chương Tiệp Khắc, Irak..., vợ vẫn làm sao tôi chẳng thể lôi lấy một bài trong cái *disk* ấy ra.

Dẫu vậy, không phải ai cũng vì cái suy của tôi mà xa lánh. ***Chuyện văn chương là chuyện chung thiên hạ. Cái hồn văn chương ví như vị thần, luôn phù trợ cho những con người mang nặng tâm lòng thiết tha với chữ nghĩa, bút nghiên.*** Tôi vẫn còn nhiều anh em xê chia tâm sự. Cũng có luôn những văn hữu chưa hề cộng tác Văn Uyên từ trước, nay tự ý gửi bài về.

Phần tôi, bây giờ bỗng dung bị nhảy ngang xương lên hàng "đứng mũi chịu sào" tờ Văn Uyên, cũng thấy lòng ngại ngân không ít. Lần đầu tiên tôi phải làm những gì chưa từng một lần đối diện: *đọc, chọn lựa, đánh máy mọi bản văn thơ gửi đến, trình bày bìa, sắp trang, đưa bản thảo đi in (sau đó, gửi báo phát hành)*... này kia các thứ. Lại còn việc phải viết nhiều hơn để lấp vào khoảng trống những bài của TNH không ai cáng đáng. Tuy nhiên phải nhận, khi viết loạt bài Một Truyện Dài Không Có Tên kể lại những buổi rượu tại phòng khách nhà tôi, tôi không sao tránh được cái điều đau đớn trong lòng. Thời gian qua mau như tên bắn. Cảnh cũ còn đây mà "*những người xưa*" đã bỏ đi và "*người hôm nay*" rồi cũng sẽ bỏ đi nốt! Lúc này "*giờ tử hình*" trong cuộc hôn nhân 8 năm vẫn chưa điếm mà tôi đã thấy "*nắng chiều không thắm không vàng vọt*" và đã nghe có "*tiếng sóng trong lòng*" âm vang dậy nổi! Tự hỏi, sau TNH, biết ai sẽ là người còn bỏ tôi hơn nữa?...

Quả tình, Đời Sống thử thách tôi nhiều quá mà không một lần ban cho niềm hạnh phúc. Đến bao giờ, bao giờ tôi mới được buông tha những nỗi thống hận triền miên trong định mệnh trước-nay?

*

**

Trước nay, Thành-Bại vốn là điều xảy ra như cơm bữa. Cuộc đời tôi đã lắm phen thăng trầm trên nhiều mặt. Dẫu vậy, chưa lần nào tôi cảm nghe thấm thía - -như lần này thấm thía-- những nỗi đắng cay trong chuyện một mình điều hành tờ Văn Uyên. Nhưng cũng trong hoàn cảnh đó, ***tôi phải cảm ơn TNH trên hết.*** Nhờ vào việc TNH bỏ ra đi mà tôi mới có dịp biết thêm "*một người đàn ông*" yêu thương tôi chân thật, trong cái định mệnh đã gặp quá nhiều ê chề theo chuyện nhân tình thế thái.

Đó là việc làm báo, "*người tình thứ ba*" chỉ biết dâng hiến cho tôi đam mê và hạnh phúc, giống như hai "*người tình Âm Nhạc và Văn Chương*" đã từng đem điều ấy cho tôi trong suốt cuộc đời quá khứ trải qua.

Trần Thị Bông Giấy.
San Jose, thứ Sáu 15/3/1996

□

